„Ma usun, et Teie warandus Teie ülewel lossikambris paremine hoitud oleks, kui siin", ütles kindral, ja kui ohwitser praegu wärisejat Fleuryt sinna tõi, tegi ta kõigile awalikuks, et seesamma kelm on temale seda saladust teatanud, ja andis ohwitseridele käsku, selle samma kasti peal, lubatud saja luidori asemel temale sada kepihoopi anda.

Mõisaomanik ja tema abikaasa palusid auusat sõjameest teda nuhtlemata jätta, aga ta ei lubanud seda mitte.

Ainult neid mõlemaid lubati aiast wäljaminna, aga teendrid, niihästi naeste- kui meesterahwas, pidid sinna jääma ja otsuse täitmist pealtwaatama.

„See a l w inimene", ütles kindral wäga tõsiselt, „peab ühe mälestuse tänase päewa peale saama ja käskis soldatisi oma kohut täita, mis ka wiibimata sündis.

Siis wiidi wilets äraandja ära ja nüid istutas kindral tõeste tamme sinna, mis ehk weel täna päew, kui auusameele ja õiguse-armastuse tunnistaja seal lossi aias õitseb.

Tema on seda öelnud.

Ühe paraadi peal, mis Prantsuse keiser Napoleon I. pidas, läks tema hobune piredaks, warused läksid käest lahti ja hobune pistis tuhatnelja jooksma. Keiser oli surma hädas. Üks soldat panni oma elu mängi peale, kargas hobuse ette ja pidas teda kinni.

„Ma tänan sind p e a l i k! ütles Napoleon oma peastja wastu, kes auupaklikult warused keisri kätte oli annud.

„M i s s u g u s e s t r ü g e m e n t i s t, m a j e s t e e t?" küsis mees. — Ta ei küsinud mitte, kas see ka tõsi on; Napoleon oli seda temale öelnud ja tema uskus selle sõna. Temal ei olnud mitte pealiku uniwormi ega pealiku mõeka, aga tal oli keisri sõna. Ja keiser oli nenda röömus mehe tingimata usu üle, et ta

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 24